„Így készülünk szelíd háborúra, mindig magunkért, soha mások ellen,
Sót párolunk és vásznakat szövünk, s míg kisebbítenek, lassan megnövünk.”

Dsida Jenő

FRONT

Nemzeti, radikális kétheti lap **Ne csak beszélj, cselekedj is!**

2005. április 5. **II. évfolyam 7. szám** **167 Ft**

Megátalkodottak

Brüsszelben az EP Külügyi Bizottságának ülésén a sokat szenvedett erdélyi magyarság számára döntő jelentőségű határozat született. A bizottság Romániának az EU-hoz való csatlakozás feltételéül megszabta, hogy a nemzeti kisebbségek védelmére vonatkozó általános rendelkezések mellett, a magyar kisebbség védelmének érdekében, az erdélyi magyarság számára biztosítani kell a személyi elvű önrendelkezést, ezen belül Székelyföld számára pedig az önkormányzatiságot.

A globális média szédítései után arra gondolhatnánk, hogy végre valamit elérhettünk az uniós tagságunknak köszönhetően. Ám a hírek szerint a Székely Nemzeti Tanács tett emberfeletti erőfeszítéseket, hogy a brüsszeli vízfejjel megismertesse elszakított testvéreink sanyarú sorsát. Aminek eredményeként egy dél-tiroli és egy katalán képviselő adta be azokat a kiegészítő javaslatokat, amiben az önkormányzatiság megteremtését szorgalmazták.

Természetesnek tűnik, hogy miután szégyenletesen lemaradtak a magyar nemzet számára kedvező javaslatok benyújtásával a parlamenti pártok képviselői, lesütött szemmel megszavazzák a beadott javaslatot. A pofátlanságnak azonban nincs határa. Két magyar(?) bizottsági tag, Tabajdi Csaba MSZP és Dr. Szent–Iványi István SZDSZ, nem szavazta meg a javaslatot!

Az SZDSZ haramiája az elnyomott erdélyi cigányok sorsán kesergett, az MSZP komisszár pedig megelégedett volna egy kisebbségi törvénnyel.

Vérlázító, hogy befolyásukat a magyarság ellen használják fel azok, akiknek pozíciójukból adódóan a hányatatott sorsú nemzetet kellene körömszakadtukig védeniük. Tolerancia, szolidaritás, önrendelkezés, emberi jogok tisztelete mindenkire vonatkozhat, csak a magyarokra nem. Egyívású társaikkal elérték a közéleti mocsár legalját.

Hazaárulóknak semmiképp nem nevezhetjük őket, hiszen a haza szent fogalmát nem ismerik, ők az igazi hazátlanok. Ámbár lehet, hogy tévedünk, és igazán buzgón ügyeskednek nemzetük érdekeiért. A nagy kérdés csak az, hogy mely nemzethez valónak vallják magukat? Kinek az érdekében rombolnak le mindent ami a magyarság számára létfontosságú? Megmaradhat-e posztján az, aki idegen érdekekért dolgozik – a magyar népnek köszönhetően – kulcsfontosságú pozíciókban? A tolerancia, a másság tisztelete azt jelenti, hogy mindenféle senkiházi élősködhet rajtunk, miközben mindent megtesz a gazdatest elpusztításáért?

Kolozsvárott elhangzott a javaslat: Eörsi menjen tárgyalni a Gázai övezetbe! Azt kérem, hogy vigye magával magyargyűlölő brancsát is. Egy EU-ba készülő országban tapasztalhatnák meg a „demokrácia“ sajátos értelmezését. Valószínű, hogy nem a palesztinok vetnék rájuk az első követ, amikor a toleranciáról kezdene beszélni. Azonban lehetséges, hogy hajuk szála sem görbülne, végre otthon éreznék magukat...

Eörsi hasonszőrű megátalkodottként telefröcsögte hazugságaival a honi médiát, amikor elszakított testvéreinkről szavazhattunk. A 168 órának az alábbi mondatot csorgatta ki szájából: „Mert miért is adna Románia magyar állampolgároknak területi autonómiát? Adnánk mi területi autonómiát az itt élő kínai textilkereskedőknek?“

Jól jegyezzük meg ezt a mondatot, lehet hogy még sokszor kel még idéznünk. Elérkezhet még az az idő, amikor a megátalkodotottak csonka hazánkban kiállnak a kínaiak autonómiájáért.

Vagy Mások jönnének helyettük?

Szabó Tamás

www.gulag.hu

A világhálón rendkívül értékes írások találhatók a fenti címen. Megdöbbentő ismertető a kommunizmus valódi arcáról, a bolsevik diktatúra minden képzeletet felülmúló kegyetlenkedéseiről. Kötelező olvasmány.

Írásunk a 6. oldalon

Következő számunkat megtalálja a budapesti újságárusoknál is!

Túlélési tanácsok

Legyen kritikus fogyasztó: csak azt vegye; amire valóban szüksége van! A cégek élelmiszerreklámokra évente kb. 8 milliárd Ft-ot költenek, melyet – az árba beépítve – Önnel fizettetnek meg. Ne hagyja, magát elkábítani a reklámoktól, hiszen azok nem a termék minőségéről szólnak!

Szánjon elég időt a vásárlásra és még a boltban – olvassa el a termékismertető címkét (különösen fontos ez az új, ismeretlen termékeknél). Az üzletekben csomagolatlanul vagy kimérve vett élelmiszerek (pl.: pékáruk, sajtféleségek, töltelékáruk) összetételét próbálja a gyártótól megtudakolni.

Minél több feldolgozási fázison megy át egy alapanyag, vélhetően annál több benne a különféle adalék. Bolti konzervek, édességek, mélyhűtött és félkész ételek, helyett ezért vásároljon inkább friss piaci alapanyagokat és amit lehet, készítsen el otthon maga (főzelékek, saláták, szószok, pizza, krokettek, krumpli- és tejtermékek, stb.).

Lehetőleg kerülje azokat a termékeket, melyek adalékokat tartalmaznak. Különösen fontos ez gyerekeknél és allergiásoknál.

Kerülje az aromákat, ízfokozókat és édesítőszereket tartalmazó élelmiszereket (ezek feleslegesen terhelik a szervezetet és becsapják a természetes ízvilágunkat). Ne egyen színezett élelmiszereket (édességek!),– legfeljebb ha természetes eredetű színezéket tartalmaznak.

Tartson mértéket a füstölt és a pácolt húsáruk fogyasztásánál. Ez utóbbiakat grillezve se egye, mert 150C° felett, a nitrit- maradékokból rákkeltő anyagok képződhetnek.

Szomjoltásra legjobban a tiszta ivóvíz alkalmas, nem pedig az üdítőnek nevezett (ízfokozott, agyoncukrozott, koffeinnel és szén-dioxiddal dúsított) drága „mű: italok".

Az édes borok helyett részesítse előnyben a száraz fajtákat (kevesebb kén-dioxidot tartalmaznak).

Higgye el, hogy a fogyasztónak a pénzéért joga van tudni, hogy mit vesz és hogy céltudatos vásárlásával befolyásolhatja az élelmiszer-választékot.

Részesítse előnyben a magyar termékeket. A tapasztalatok alapján hazánkban még mindig jobb minőségű élelmiszereket gyártanak mint külföldön.

Nézze meg az áru vonalkódját (599-el kezdődik a magyar termékek száma).

Legyen bizalmatlan az áruházláncok saját csomagolású termékeivel szemben. Sokszor silány minőségű külföldi dömpingárut próbálnak így ránksózni, ilyenkor a vonalkód száma magyar termékre utalhat.

Nézze meg feltüntették-e az áru származási helyét. Amelyik áruról ez hiányzik, azzal legyen bizalmatlan.

Használja ki a hatalmát – ne nyeljen le mindent!

Ez a Magyar Jelen?

Anyagi okok miatt eltűnt az újságos pultokról a Magyar Jelen című lap. A Toroczkai László fémjelezte színvonalas nemzeti újság a gyarmatosított csonka-ország belső küzdelmei mellett, részletesen foglalkozott az elszakított részek magyarságának mindennapjaival is. Az olvasó számára érzékelhetővé vált a gúnyhatárokon átívelő nemzet fogalma, a lap hasábjain összeölelkezhettek a világ különböző részein élő magyarok. Talán ezért is volt törvényszerű, hogy eltűnjön a globalizáció útjában álló újság. A hazánkban dúló közöny és igénytelenség sem kedvez a nemzeti sajtónak. Egyedül a pletykalapok eladott példányszáma növekszik látványosan, a belőlük áradó szenny pedig lerántja olvasóikat a konzum idiotizmus szintjére. Ne tanulj, ne tájékozódj, ne érdekeljen semmi, csak a valóságshow-k média prostituáltjainak élete. Mindehhez hozzájárul még a tisztán látó magyarok között enyésző lehangoltság, az úgy is mindegy hangulat.

Toroczkai László, a Magyar Jelen főszerkesztője így írt a lap legutóbbi számában:

„Lehet, hogy többségünknek valóban el kell pusztulnia ahhoz, hogy egyszer végre feltámadjon a nemzet? Ahogy a fuldokló süllyed egyre mélyebbre a vízben, amikor is jobb, ha már lemegy egészen a tó aljára, mert onnan legalább el tud rugaszkodni?"

Reméljük nem követtünk el pontatlanságot, amikor azt írtuk, hogy a legutóbbi, nem pedig az utolsó számból idéztünk. Szerkesztőségünk bízik abban, hogy a Magyar Jelen újra talpra áll és májusban ismét megtalálhatjuk az újságárusoknál.

a Front szerkesztősége

A lapot nem támogatja a Sorsos Alapítvány, hirdetői (sajnos) nincsenek. Tisztelt olvasó, az Ön segítségével tudunk kéthetente szöget tenni a megszálló hatalom alfele alá.
Kérjük ajánlja a lapot barátainak, és fizessen elő a nemzeti radikalizmus fegyverére!

Az újság kapható:

Országszerte a nemzeti könyvesboltokban.
Előfizethető rózsaszín csekken a Dunakeszi, 2120 Bocskai utca 12. címre.
Az újságot zárt borítékban küldjük előfizetőinkhez.
Éves előfizetés: 4000 Ft.
Féléves előfizetés: 2000 Ft.
Negyedéves előfizetés: 1000 Ft.
Telefon: 06-27-348-502, 06-20-579-0946
Elektronikus levél: front56@yahoo.ie

MNF könyvtár

a Kiskorona utca 3-ban,
könyv, videó, DVD, CD kölcsönözhető.
Nyitva kedden és csütörtökön
15 és 22 óra között.
Szeretettel várja Önöket Matuska Éva.

Lebukott...

Részlet az MVSZ Szlovákiai Országos Tanácsának meghívójából:

Popély Gyula tagunkról Langos hivatala, az ÚPN által kiadott információ szerint kiderül, hogy Popély Gyula 23761 sz. alatt a Csehszlovák állambiztonsági hivatal – Stb. számára dolgozott. Bátyja ráadásul az Stb prágai központjához tartozott és információink szerint tartótiszt volt. Alapszabályunk 3. cikkely, 2. szakasz 6. pontja szerint a tagság pozitív átvilágítás esetén megszűnik. Ezért megállapítom, hogy Popély Gyula tagsága megszűnt. Nevezett a jelentkezésekor aláírta, hogy nem dolgozott a titkosszolgálatnak, tehát szervezetünket becsapta. Ezért az elnökség eldöntheti, hogy a tagság megszűnését kizárásra változtatja-e.

Geönczeöl Gyula
az MVSZ Szlovákiai Országos Tanácsa elnöke

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Vissza a jövőbe!

A széles társadalomi megítélés alapján rosszul működő állami mechanizmus a közvélemény számára jobban megfelelőre való cserélése rendszerváltásnak neveztetik. Történhetik ez pártpolitikai háttérrel, mely mögött gazdasági érdekcsoportok húzódnak meg és a hatalomátvételt erőszakszervezet hajtja végre, vagy egyszerűen nemzetpolitikai szempontok alapján melynek lényege, hogy az adott térség domináns őslakosságának nemzetgazdasági törekvése érvényesüljön az adott országban.

Az egyik jellemzője, hogy a lakosság számára csak rövidtávon hoz pozitív változást, aztán minden visszatér a régi kerékvágásba, vagy rosszabb lesz az életkörülmény.

A másik ezzel szemben a társadalom széles rétegeit lenne hivatott olyan helyzetbe hozni, hogy tehetségük és hozzáállásuknak megfelelően érdemesüljenek pártállástól függetlenül, szem előtt tartva a szolidaritás elveit. Ahhoz, hogy ilyen típusú berendezkedés létre jöhessen, tüzetesen meg kell vizsgálni a rossznak bizonyult rendszer hibáit, belső felépítését, hogy a kialakítandó formációnál ki lehessen küszöbölni az előző hibáinak átvételét.

A rendszert emberek csoportjai működtetik, akik akkor teljesítenek jól, ha döntéseik a köz akaratával összhangban és annak gyarapításának érdekében történnek, mely alapfeltétele az egyén boldogulásának. Ennek elengedhetetlen követelménye az alkalmasság, rátermettség, társadalmi elhivatottság. Amennyiben a felsoroltak hiányában hivatali pozícióba kerülhetnek emberek, akár párt, akár gazdasági csoportok jóvoltából, biztosra vehető, hogy súlyos mértékben sérülni fog a közérdek. Az említett szempontok alapján megállapítható, hogy ennyi alkalmatlan ember még soha nem töltött be társadalmi pozíciót, ráadásul ilyen magas fizetésért, mint napjainkban. Ez nyilvánvalóvá teszi azt a tényt, hogy hazánkban a gyakorlatban nem történt semmilyen rendszerváltás, mert ami lezajlott a 1989-90-ben azt csak hatalmi polarizálódásnak, átrendeződésnek nevezhetjük. Antal Józseffel az élen olyan alkalmatlan és öntelt társaság lett kedvezményezett hatalmi koncentrációban (vajion kik által), amely fel sem fogta történelmi küldetésének jelentőségét. Erre utalnak azon intézkedéseik, melyek az elmúlt hatalom „kádereit“ olyan lehetőségekhez juttatták, hogy miután a politikai palettáról ideiglenesen a gazdasági szférába „száműzettek“, ott financiálisan megerősödve ismét politikai tényezővé válhattak! A jelen problémáinak gyökerei innen erednek!

A társadalmi feszültség napról napra erősödik, egyre többször hangzik el a rendszerváltás szükségessége. Amelyik országban nincs jogegyenlőség, az állami apparátust átszövi a korrupció, az államgazdasága kiszolgáltatva idegen országoknak, nemzeti valutájának fedezete eltüntetve, társadalmának több mint kétharmada jövőkép nélküli létezésre kárhoztatva, ott várható, hogy össznépi engedetlenségi mozgalom alakul ki, melynek végkifejlete lehet rendszerváltás is. De milyen rendszer felelne meg a legjobban hazánk több nemzetségből összetett lakosságának? Mert az úgynevezett „demokrácia“ napjainkban erősen vesztésre áll! Ezért kérdéses, van-e esély demokratikus formában, parlamenti választások kiírása alkalmával a rendszerváltásnak? Biztos, hogy nincs, mert a jelenlegi voksolási formáció a hatalom gyakorlóinak van kitalálva annak rendszerébe betekinteni „illetékteleneknek“ lehetetlen.

Mint hogy Magyarországnak 1944. március 19-óta nincs hatályos jogrendszere, mert a német megszállás alkalmával felfüggesztett Szent Korona alkotmányát a mai napig nem helyezte sem hatályba, sem hatályon kívül „politikai erő“, ezért járható útnak ígérkezik annak alkotmányrendszere, mely szerint az első lépés a nemzetállam megteremtése felé az Alkotmányozó Nemzetgyűlés összehívása. Ezen a ponton szembesülünk a felvetett problémával, vagyis tudnak-e településeink olyan fedhetetlen állampolgárokat delegálni a Nemzet gyűlésbe, akik alkalmasak, megfelelnek az említett elvárásoknak? Egészen biztosra vehető, hogy városaink és falvaink nagy többségében élnek még olyan emberek, akik büszkén vállalnák közösségük képviseletét és megfelelnének a delegálás feltételeinek, de soha nem lettek megszólítva, vagy ők voltak visszahúzódók, mert megítélésük szerint még nem jött el az idő. Lehet, hogy igazuk van, de a halogatás miatt az is előfordulhat, hogy ha eljön, a felkészületlenség hátráltatja az ügy sikerre vitelét.

A Magyar Nemzeti Front vezetősége és aktivistái vállalták hogy az ország legkisebb települését is felkeresik, ha ott a nemzetért, az ország fennmaradásáért tenni szándékozó szervezet együttműködési óhaját kinyilvánítja!

Vörös József

Gondolatszabadságot!

Tüntetés április 16-án 16 órakor budapesti Német nagykövetség (I. Úri utca 64-66) előtt.

A követség megközelíthető: a Moszkva térről a Vár busszal (Kapisztrán téri megálló).

Ernst Zündelt Kanadában a terror ellenes törvények alapján 2 és fél évig tartották fogva ítélet nélkül, majd Németországba toloncolták. A tüntetés előtt a helyíszínen 15 órától nemzetközi sajtótájékoztató

Szabad utat a történelmi kutatásoknak!

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Dsida Jenő:

Tükör előtt

Az érett férfi búgó, tiszta, moll
panaszát vágytam elzenélni, mintha
szeptember-este mély gordonka szól.
S mi lett belőle? Semmi. Szürke tinta.
Akad a toll, a ritmus zakatol
s a lendület is lanyharöptű hinta,
melyről leugrott már a fürge, víg
gyerek s most árván leng egy ideig.

Kicsit úgy jártam, mint a bőbeszédű
vendég, ki sok-sok órán át cseveg
s csak akkor csillapul le a beszéd-dűh,
mikor látja, hogy a vendégsereg
el-elszunyókál, lágy szenderbe szédül.
Akkor feláll, bocsánatért hebeg
és röstelkedve, félszegen megyen ki
a híg esőbe. Nem marasztja senki.

Bocsánat, mondom én is. Indulok.
Kabátomat vigyázva leakasztom,
gyűrött halotti leplemért nyúlok.
Szunnyad már minden, nem szólít marasztón
az ifjúság sem, egyre halkulók
a lépteim, csak árny vagyok, riasztón
lopódzó árny, kit áztat verdeső
vízeivel a szűntelen eső.

De ez megint nem függ mesémmel össze.
Figyeljük őt, a csapzott gyermeket,
akit fájdalma s ijedelme gőze
utcák során át hajszolt, kergetett,
hogy sajgó, véres ujját bekötözze.
Úgy száguldottam, mint a fergeteg
s a kimenőt bár tíz óráig kértem,
kilenc se volt még, hogy kapunkhoz értem.

Betoppanok és – ejnye! Itt ki járt?
Az ajtó, mely az ebédlőbe nyílik,
és tárva máskor, most kilincsre zárt -
mögötte csend, egy árva hang se hírlik -
Mi történt itt? Úristen! Hátha kárt
tettek apámban... Jól tudtam, nem illik
s arcomba pírral szállt a bűntudat,
mégsem vetettem meg – a kulcslyukat.

A látványtól gyökeret vert a lábam –
Ott állt apám a nagy tükör előtt
marcona, pompás díszegyenruhában.
Még álmomban sem láttam eddig őt
ily büszkén, daliáknál daliábban.
Sudár fenyő-alakja egyre nőtt
s káprázva néztem, mily szikrázva szórja
csillagtüzét sok gombja és zsinórja.

Mint csillogott és villogott az a
rengő aranyforgó csákója mellett!
S amiket mind onnan hozott haza,
hol párbajozni a halállal kellett:
harci keresztek s érmek halmaza
ragyogta be a dombormívű mellet.
De mindezeknél fénylőbb volt talán
a csörrenő, nagy kard az oldalán.

Majd szétpattant a lángoló tükörlap:
a tág ebédlő ablakain át
vakítva lobbantott a lemenő nap
a gőgös fejre kármin glóriát.
Fojtott parázs, mely végre levegőt kap, –
minden kigyúlt, vörös tüzet zihált
és ő csak állott feszesen az őrült
fényzuhogásban, mint egy megdicsőült.

A bús felejtés diadalt arat
az ember legszebb álmain s szerelmén
s mit emlékünkbe könny és vér marat,
fakul a Szín az évek sárga selymén,
de ez a kép örökre megmarad,
éles vonását, színét őrzi elmém
s így látom őt, a legendákba nőtt
férfit, apámat a tükör előtt.

Lement a nap s foszlott a múltból elcsent
varázslat. Az a furcsa trombita
megint felharsant és a megrepedt csend
csüggedve csüngött, mint szakadt szita.
Egy ócska szék nagyot jajdulva reccsent,
szegény apám leroskadt, mint kit a
zuhanó tégla üt le s hosszú fojtott
zokogás rázta vállain a bojtot.

Szegény! Szegény! Ki eltört életét
épnek álmodja, míg tükörbe pillant.
Szegény apáink! Mintha vaksetét
szobába lépve kattintják a villanyt
s éles világosság fut szerteszét,
olyan metszően és vakítva villant
agyamban a megértés. – Ó, fanyar
keserű fény, mely szemgolyómba mar!

Olvadj, könnyelmű hályog, vaksi kéreg!
Dagadj és önts ki, könnyek tengere!
Rágcsálj bánkódás szúja, lassú féreg,
döfj mellen késes fájdalom, gyere!
Itasd át minden porcikámat, méreg,
veszett düh, melynek nincs ellenszere
Íme a gyermek, kit egy pillanatnak
titkai kölyöktigrissé avatnak.

Most fogtam fel, hogy mit vesztettek ők,
mikor igába tört a gőgös úr-nyak:
a szirti fák, a lombos vakmerők,
testőrei a haldokló Hadúrnak.
Karácsonyfákká züllték a fenyők,
tűlevelükkel önmagukba szúrnak
s illatuk együtt fogy, mígnem kihal,
az emlék cseppenő gyertyáival.

Minden ízemben lüktetett a téboly.
Szerettem volna berohanni és
a tükröt homlokommal zúzni szét oly
dühödten, hogy hasadjon szörnyü rés
fejemen is, hátha velője szétfoly
s elszáll a rémült sorsfelismerés.
Hátha megváltanék repedt, behorpadt
roncs koponyámmal minden megtiportat.

Aztán lecsillapult a szenvedély.
Hűs áhítattal szólt valami halk szó,
mint harmatejtő esti csöndbe mély
morajjal rengő távoli harangszó:
Ezentúl immár célja van, hogy élj:
Hirdesd testvéreidnek messzehangzó
igével, hogy csak az marad alul,
ki önmagát elejti és lehull.

Mondják, apáink bűne, ami történt.
Mindegy. Mienk a végzet és a sors.
Ők még a múltba révednek tükörként,
mi már a sodró víz tükrén, a gyors
jelenben látjuk arcunkat s a törvényt:
Tűrni – a bölcsek ételén a bors,
okulni – szükség, megbocsátni - jóság,
dolgozni – ez a legnagyobb valóság.

Bolyongani faluról falura.
Durva darócban gazdag, tiszta szellem.
Egymás szolgája mind és nem ura.
Csecsemő csámcsog minden anyamellen.
Így készülünk szelíd háborúra,
mindig magunkért, soha mások ellen,
sót párolunk és vásznakat szövünk
s míg kisebbítnek, lassan megnövünk.

Tudjuk, magát emészti el, ki lázad,
ki lángot éleszt, könnyen lángba vész.
Jöjj, szent gyalázat, gyógyító alázat,
belül munkáló küzdelem: egész
kicsiny téglákból rakni föl a házat!
Jöjj, ősigazság, mit a gyermekész
derengve sejtett s ámulván fölismert,
mint próféták a köd mögött az Istent.

Akárki adta, én a sós torok
vad szomjával köszönöm ezt a sorsot,
a csattogó, kegyetlen ostorok
kínját, a bort igérő csorba korsót,
melyből epét és ürmöt kóstolok,
a nagy intést, a félig kész koporsót,
a csipkebokrot, mely a közönyön
romon virágzott. Százszor köszönöm.

Mosolygok immár. Hallom, mint kopácsol
az ismeretlen kéz. De nem bitót,
nem vérpadot, és nem koporsót ácsol,
templomot épít, meghitt házikót,
- s tán minket edz és bennünket kovácsol
kemény acéllá, tűzben izzított
pengévé s rája vési rendelését:
Te gyógyítod meg a világ kelését!!

Gőzhengerektől lesz erős az út,
ha megkötözték, nem hull szét a kéve.
...- Most búcsúzóul azt a kisfiút
nézzük megint, ki akkor – sok-sok éve –
otthagyja leshelyét és szinte fut
s az udvaron megáll kalaplevéve.
Nehéz szíve majdhogy meg nem szakad,
de tudja, hogy bemenni nem szabad.

A fáskamrába rejtezik el estig
s onnan bámulja, hogy az esti fák
az eget lassan feketére festik
s a csillagok, mint sárga kis gyufák
lobbannak fel és szemüket meresztik.
Egy tönkön ül a vézna kisdiák
s csöpögő ujjavére észrevétlen
tócsába gyűl a porban és szemétben.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Nem adhatjuk fel!

„Mi magyarul élünk, magyarul gondolkodunk, Magyarországnak szeretnénk a lehető legjobbat. Identitást szeretnénk verni azokba, akikhez eljut a zenénk." Világos és határozott gondolatok, melyeket az OI-kor együttes tagjai fejtettek ki, miközben egy próbateremben beszélgettem velük új lemezük megjelenésének kapcsán. Nyakas magyar fiatalok, akik nem akarnak beolvadni a multikulturális egyenvilágba, ezért sem lehet őket zeneileg beskatulyázni. Az oi stílustól a nemzeti rockon át a népzenéig terjedő hangokból gyúrják sajátos, egyéni hangzású dalaikat.

Gyuri - dob, kórus

Új lemezetek címadó dala a népszavazásról szól.

Az egy siralmas dolog volt, most depressziós az ország. Azt gondoltam, hogy azért haladnak a dolgok, az emberek fejében, szép lassan beérnek a gondolatok, de nem ez történt. Azok akiket elszakítottak annakidején, mindamellett, hogy annyi viszontagságon mentek keresztül és mindenhonnan csak a pofonokat kapták, őrizték a kultúrát, a nyelvünket, védték a magyarságot. Ezeknek az embereknek most azt mondjuk, hogy nem kelletek, ez vérlázító. Az is hozzájárult a gyászos eredményhez, hogy sokan nem mentek el szavazni azok közül akik jó helyre tették volna az ikszet. Inkább otthon ülök, úgyis tudom mi lesz az eredménye a választásnak - mondták. Nem hajlandóak tenni azért, hogy valamilyen változás történjen. Beletörődtek abba, hogy meghamisítják a választást, vagy azt mondják, hogy úgyis rosszul sül el minden. Elfogadják, hogy mi mindig nyakig benne vagyunk, és nem is akarnak kimászni belőle.

Zala - basszusgitár, ének

Tudom, hogy holnap...

Csak titokban reméltem, hogy változik valami,
A lehetőség egy új kaput nyit.
Az esélytelenség közönyös nyugalma
Köztünk jár és mindent elborít.
A kitartó aknamunka nem érheti el célját,
Hisz új határt szab, ha egy a nép,
Kik lehelnek arról, ami bárhol egyértelmű,
Szavazás nélkül csak nálunk nem él.

Mitől ilyen vak és süket is e nemzet,
És hogy tarthatja száját egy gonosz kéz?
Csak másfél millió lenne, ki megmondja mit gondol,
És létünkért tenni is kész?
Önkéntelenül is szolgálja a rosszat,
Ki nem olvas a sorok között.
Elfordítja fejét, így azt hiszi nem tudja,
Mi zajlik a színfalak mögött.

Érzem, hogy nincs még vége
Ne add fel! Ne add fel!
Érzem, hogy nincs még vége
Nem adhatod fel!
Tudom, hogy holnap új nap virrad.

Amúgy a szám már a népszavazás előtt megszületett, a szöveget úgy alakítottuk volna, ahogy a népszavazás eredménye alakul. Sajnos ismert, mi lett a végeredmény, azonban nem adhatjuk fel!

A lemezeteken van egy nosztalgikus szám is, ami 1983-ig visszanyúlva idézi fel a közös múltat.

Ilyet még nem csinált senki a hasonszőrű zenekarok közül, igazság szerint a mi gyökereink nyúlnak a legrégebbre vissza. Egyszer már meg kellett írnia valakinek, hogy mik voltak, és mik nem voltak annakidején. Legfőképp azért született ez a szám, hogy ha valaki aki abba a régi társaságba tartozott, és meghallgatja, eszébe jutnak azok a dolgok amiken annakidején végigmentünk. A rendőrségi atrocitásokon keresztül a jól elsült dolgainkig.

Ezeknek az embereknek a nagy részét szerencsére nem kell meggyőzni arról, hogy mi a helyes, és mit kellene csinálni. Ők lehet, hogy nem járnak már koncertekre, de tudják hol a helyük, ezért mi más emberekhez is szeretnénk eljutni. Azonban nem könnyű család és munka mellett összehozni ezeket a dolgokat.

Támogatótok van?

Nincs, érdektelenség van és még mindig hat az előző rendszer. Sok jólmenő vállalkozó van a nemzeti oldalon, de nem érdekli őket a támogatási lehetőség. Van akivel ha egymás között beszélünk, úgy zsidózik, hogy már én szégyellem magam, amikor pedig arról van szó, hogy támogatóként megjelennek a plakáton, vagy hogy kitesszük a koncerten a cégük emblémáját, akkor azonnal visszakoznak.

Dudi - énekmondó

Milyen terveitek vannak a jövőre nézve?

Dolgozunk a következő lemezünkön, szeretnénk egy önálló próbahelyet, pillanatnyilag azonban egy új erősítőre gyűjtünk. A fő célunk természetesen az, hogy minél több emberhez eljutassuk zenénket. Dolgozunk, nem adjuk fel, küzdünk a szebb jövőért!

D.

Bundi - gitár

Az OI-kor új lemeze kapható a Fehérlófia Könyvesboltban, koncerteken, és megrendelhető a szerkesztőség címén.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

www.gulag.hu

A világhálón rendkívül értékes írások találhatók a fenti címen. Megdöbbentő ismertető a kommunizmus valódi arcáról, a bolsevik diktatúra minden képzeletet felülmúló kegyetlenkedéseiről. Az írások a honlap szerkesztőjének hozzájárulásával kerültek felhasználásra.

GULAG, az emberiség rémálma. Interneten 1999 óta. A honlap szerkesztőjének beköszöntője:

Örök hála és köszönet azoknak a jólelkű és bátor szovjet polgároknak és katonáknak, akiktől a rövid távú fennmaradásért küzdő „élőhalott“ rabok alkalmasint élelmet, gyógyszert, együttérzést kaptak, vagyis mindig egy kis reményt a túléléshez.

Ezt a szubjektív webhelyet 11 év kolimai szovjet gulágot csodával határos módon túlélt, volt tokaji lakos édesapám, és sorstársai emlékét ápolni készítettem, és tartom fenn azok számára, akiket ez a dolog a mai világban még érdekel.

Illúzióim nincsenek.

Tisztelet a szerencsés túlélők közötti azon keveseknek, akiknek volt képességük és erejük ahhoz, hogy újra átélve mindent, ránk hagyják a szörnyű titkokat, amiről egész életükben hallgatniuk kellett. Korabeli filmek, fényképek a rettenetes állapotokról nincsenek.

Ennek valószínű oka (a rendszer alapját képező beteges titkolózás mellett) a mérhetetlen nyomor lehetett. A papír, és a ceruza is ritka kincsnek számított. A munkába induló-, vagy onnan megérkező menetoszlop számolásánál deszkára, vagy tetőpalára szöggel karcolták a rovátkákat.

Festményeket, rajzokat utólag készítettek egyesek – ha volt hozzá bátorságuk.

Szököttek holttesteinek kötelező megtekintése munkába induláskor, zenével. A holttesteket napokon keresztül közszemlére tették.

„...Emlékszem Vaninó kikötőjére
A gőzhajók füstjére
Mikor beszálltunk a hajók gyomrába
A halál torkába...“

A dal arra a kikötőre utal, ahonnan teherszállító gőzhajókkal útnak indították a rabszállítmányt Magadan felé. Bien György fordítása.

Gyakran ismétlődő szavak (gyorstalpaló):

GULAG: Glavnoje Upravlenyije Lagerej, állami hatóság a gigantikus lágerhálózat barbár gépezetének irányítására.

GULAG-szigetvilág: A. Szolzsenyicin (volt elítélt, író) átvitt értelemben nevezte így a szovjetunióbeli lágereket, jelezve, hogy a környező világtól mennyire elzártan működtek. Ötszáz körül volt a kisebb - nagyobb rabtelepek száma (forrás: Ivan Panikarov helyi történész)

Gulag-rab: Nem hadifogoly, hanem politikai elítélt, a Szovjet BTK 58. § pontjai alapján. Büntetése 10-25 év javító-munkatábor, ahol kegyetlen sors vár rá. Rabtartói a munkaerejének végsőkig kihasználása mellett teljes testi-lelki megtörésére, megalázására is nagy gondot fordítanak. Kopasz, neve nincs csak száma, magyarok esetében a „fasiszt“ név is automatikusan jár (köpéssel, rúgással, botütéssel, szuronydöféssel, puskatussal, vagy ezek „tetszés szerinti“ kombinációival kísérve).

Marha-, vagy csuparács „Sztolipin“-vagonban, teherhajók levegőtlen gyomrában összezsúfolva szállítják a végzete felé. A híg „étel“, az állandó vízhiány, a járványok, a tetvek, a hideg – vagy épp a hőség, és a brutalitás megteszi a hatását, hullanak a rabok, mint a legyek.

Dolgukat zárt helyen és hajóban hordóba végzik, aminek ürítése nincs mindig megengedve, a betegek ürüléke fröcsög, folyik szerteszét, a hordó mellett fekvők fejére, a földön alvók alá. A vagonban a kimerült raboknak a padlóba vágott lyukba kellene „célozni“, mindenki szeme láttára. Ez kultúrembereknek nem megy. Ők egy hét múlva, fájdalomtól ordítva, ujjal bányásszák ki magukból...

Életével nem kell elszámolni, értéktelen. Ha a vagonban elpusztul – menet közben kilökik, ha menetben összeesik – lelövik, és az árokparton hagyják. A darabszámot ilyenkor arra csellengő szerencsétlenekkel pótolják.

Ha a lágerben a disztrófia télen végez vele, megfagyott könnyű holttestét a többihez rakják, földbe majd olvadáskor kerül (ha kerül). Ha télen kell elásni, 30 cm sírmélység van engedélyezve. Lábára dróttal erősítik a konzervdoboztetőbe kalapált, vagy furnérra írt rabszámot. Vagy egyáltalán semmit, csak úgy elkaparják. Van, hogy az őrség a holtak homlokát kalapáccsal betöri, vagy vasrudat döf a mellkasába, a „félreértések elkerülése“ végett. Ha a kerítéseken belüli hatalmat birtokló köztörvényeseknek ellenszegül, és azok brutális módon kivégzik – nem történik semmi, legfeljebb a „blotnoj“ kap plusz két évet (300+2).

Ha a munkába hajtott 35 kg-os, éhezés és vitaminhiány miatt elevenen oszlásnak indult testű „szellemek“ nem bírják tovább – az útalapba dobálják őket (Kolima-út Magadánnál).

Latrinából, kővé fagyott szemétdombról kotornak elő csontot, krumplihéjat. Egyesek beszámolnak arról, hogy a 35 kilós, munkára vezényelt, de szellemként ténfergő rabok a halottakat csonkítják, vagy élő társuk lesz áldozat.

Előkerültek olyan dossziék is, ahol az elítéltek életkora 4 év. Levél, csomag nincs, tilos. Ha megéri kiszabott büntetése végét, soha többé nem térhet haza, hanem a Szovjetunió területén kijelölt helyen kell letelepednie, és onnan nem költözhet el.

Soha ne feledjük a kommunizmus bűneit!

Minek ez az egész?

Idézet egy levélből:

„...nagy örömömre szolgál, hogy egy ilyen anyag található az Interneten. Én ... középiskolai történelem szakos tanár vagyok, ... tanítványaimnak sokat szoktam mesélni a sztálini Szovjetunióról.

***A kollégák többsége még mindig nem hiszi el,** hogy mi történt Kolimán és Magadanban, hogyan építették fel a Fehér-tengeri csatornát, stb“*

Írás a honlap vendégkönyvébe az USA-ból:

„A magyarok megérdemelték a kommunizmust, mert együttműködtek a nácikkal a II. vh. alatt. A mo-i zsidók 85%-át kiirtották, többségüket akkor, amikor már biztos volt a vereség. A kommunizmus jogos büntetés volt azért, hogy Mo. hadat üzent az Egyesült Államoknak. Nem volt nemzeti ellenállási mozgalom, mint máshol. Mo. nácibarát, és katolikus befolyás alatt álló ország volt. Ha valamely nép megérdemli részvétünket a kommunista uralom miatt, az biztos hogy nem a magyar.“

Kolima: 1600 km hosszú, halban gazdag folyó a Távol-Keleten, mintegy 300 napig jég borítja. Névadója a régiónak, ahol a legrettegettebb gulagos körzet működött. Egy mondás szerint ott „12 hónap tél, a többi nyár“. Adminisztratív központja Magadan város. A főként bányákban végzett rabmunkát az ide vezényelt sokmilliónyi elítélt végezte.

Szökési esély: Bordi Imre könyvéből: „Nem sokkal ideérkezésünk után az egyik este a számolást követően nem hangzott el az „oszolj“ vezényszó, hanem a kapuőrség behozott egy lerongyolódott csont-bőr-szőr embert. Alig tudott járni, mégis hárman kísérték, két kapuőr meg egy kutyás.

A parancsnok felszólította a szerencsétlent, mondja el, hogy került ide. Az ismeretlen elmondta, hogy három hónapja szökött meg egy társával az egyik lágerből. Bolyongtak a tajgában, nem tudtak kijutni. Az élelmük elfogyott, és amikor meglátta ezt a lágert, jelentkezett.

„Hát a társad hol van?“ – kérdezte a parancsnok.

Erre az a szerencsétlen előhúzta a hátizsákját, és elővette belőle a társa fejét, melyet, miután a többi részét megette, jelentkezése után az utolsó táborhelyén megtalálták.“

Magyar vér folyt

Egy magyar fiatalt a feltámadás napján paste fericit, bozgorule (Boldog húsvétot, te hontalan!) „jókívánság“ mellett szúrtak le ismeretlen suhancok egy forgalmas, köztudottan magyar mulatóhely előtt, Kolozsvár belvárosában. Az európai jogvédők, és a csonkaországbeli liberálisok „érzékenységét“ nem zavarja az ügy.

Az eset Húsvétkor, vasárnapról hétfőre virradóan történt, és röpke másodpercek alatt játszódott le. Két fiatal fiú lépett ki az egyik belvárosi magyar bár ajtaján, s amíg egyikük taxiért intett, ismeretlen tizenévesek támadták meg a gyanútlanul várakozó, 24 éves S. P.-t. Miközben szitkokat szórtak rá, tudtára adták, hogy azért jár pórul, mert magyar az anyanyelve, aztán pedig hátulról fejbe szúrták, majd elszaladtak.

„Nem a pénzemet akarták, azért kötöttek belém, mert magyarul beszéltünk a munkatársammal - emlékezett vissza a történtekre a Krónikának az áldozat. – Hirtelen nem is éreztem, mi történt. Láttam, hogy a támadók elfutnak, ezért mindketten utánuk eredtünk." A hajsza során – amikor már utolérték volna a tetteseket – a közelben felbukkant két rendőr.

„Valószínűleg a taxis szólhatott, de az is lehet, hogy véletlenül épp ott járőröztek“ – vélték a szórakozóhely alkalmazottai. A rendőrök valamennyiüket megállították, azonban amikor az áldozat megpróbálta elmondani, mi is történt, a járőrök inkább azt ajánlották, menjenek mielőbb a sürgősségire. Eközben a két suhanc minduntalan azt hangoztatta: nem ők voltak a tettesek, nem a szórakozóhely irányából jönnek, nem is jártak arra. Az áldozat társával együtt tovább próbálta ismertetni a történteket, az egyik rendőr azonban „Menjenek már innen!“ felszólítással durván ellökte T. Z. kollégáját. A két férfi ekkor elindult a közelben levő Mikó utcai sürgősségi kórház irányába, távozásukkor azonban még látták, amint a rendőrök tovább beszélgetnek a tettesekkel. „Nem állítottak ki jegyzőkönyvet, nem is hallgattak végig. Nem tudjuk, mi történt utána“ – idézte fel az esetet az áldozat.

A fiatalt súlyos vérveszteséggel szállították a sürgősségire, ahol az ügyeletes orvosnő szörnyülködve árulta el: az mentette meg, hogy lófarokba fogott haja részben felfogta az egyelőre azonosítatlan vágószerszámot.

Az orvosok nem értesítették a rendőrséget. A kolozsvári klinikán csütörtökön ügyeletet ellátó orvos úgy vélte: a vasárnap éjjel szolgálatot teljesítő kollégája nem követett el vétséget, amikor a seb bevarrása után nem értesítette a hatóságokat. Bár a férfiak elmesélték neki az incidenst, az orvos nem köteles riadóztatni a rendőrséget, csupán „nagyon súlyos esetekben“. Orvoskollégája kilétét a csütörtöki ügyeletes orvos lapunknak nem volt hajlandó elárulni. „Ha minden hasonló helyzetben a rendőrséghez fordulnánk, akár itt a kórházban is felállíthatnának egy őrsöt“ – magyarázta az ügyeletes. Szerinte kollégája nem vétett a jogszabályok ellen, még ha azok előírják is a rendőrség értesítését, mivel szerinte a szóban forgó eset nem bizonyult olyan súlyos esetnek, hogy jelenteniük kellett volna.

A konkrét eseten túl sajnálatos jelenség lapul: a tragédia végül is abban rejlik, hogy egyre gyakrabban ér szóbeli vagy enyhébb formájú tettlegességig fajuló támadás kolozsvári magyarokat pusztán azért, mert magyarok. A szóbeli szitkok, fenyegetések szinte mindennaposak – megszólják például a közszállítási járműveken magyarul beszélőket. Éppen mindennaposságuk miatt sajnos már szinte hozzászoktak a jelenséghez, és a kisebbségi lét „számlájára“ írják, annak olyan velejárójaként, amely benne van a pakliban.

Asztalos Csaba, az Országos Diszkriminációellenes Tanács elnöke szörnyülködve vette tudomásul az esetet. Az áldozat, mint mondta, panaszt emelhet a diszkriminációellenes tanácsnál az elsősorban büntetőjogi jellegű sajnálatos eset kapcsán .

Asztalos Csaba szerint a magyarellenes megnyilvánulások elenyészők. „A múlt héten Nagyváradon, azelőtt Marosvásárhelyen volt egy-egy esetünk“ – mondta, majd kissé kitérő választ adott arra a kérdésre, hogy esetleg nem azért olyan kevés-e a magyaroktól érkező panasz, mert már megszokták, és így eltűrik a többség részéről érkező diszkriminációs cselekedeteket.

A konkrét – fentebb ismertetett – esetre visszatérve, a szálon elindulva valahol a rendőrség és az ügyészség között akadtunk el. Előbbi szóvivője, Adrian Marian rendőr-főfelügyelő az ügyészség felé irányított, mivelhogy valószínűleg gyilkossági kísérletről van szó, és azok az ügyészség hatáskörébe tartoznak. Az ügyészségre viszont értesüléseink szerint nem „érkezett“ meg az ügy.

Az áldozat egyébként nincs életveszélyben, mondhatni „szerencsés“ volt. Most.

a Szabadság és a Krónika alapján

Soha ne feledjük a kommunizmus bűneit!

Lankadatlan a magyar népért

A gödi Turul madár klubban tartott MNF esten sikerült pár szót váltanom Dénes Jánossal, az élő 56'-os legendával. Így vallott magáról, a nemzetről és a jövőről:

1994-ben vaskoronával következett Horn Gyula, akkor arra következtettem, hogy Magyarország nem keresztény ország, és mi magyarok vagyunk kisebbségben. Ebből a mély helyzetből kell felhorgadni, ami a mai napig a nemzeti oldalnak nem sikerült. Ennek egyik bizonyítéka a tavaly december ötödikei eredmény.

A népszavazás eredménye nem tavaly decemberben alakult ki, hanem már 1993. május 11-én kezdték azt kialakítani, amikor az a hitvány akkori parlament megszavazta az ukrán-magyar, magyar-ukrán alapszerződést. Olyan hitvány volt az arány, hogy harminckilencen mondtunk nemet a hazaárulásra tizenheten tartózkodtak, a parlament többi része megszavazta. Az utána következő dolog már csak pótcselekvés, de végső eredményben ismételten hazaárulás. Tudniillik mindent elkövettek *Őfelsége a magyar nép* ellen, 2004. december 5-e előtt, de ha egy parányi tisztesség lett volna mind a parlamentben, mind a kormányban, akkor még csak népszavazni sem kellett volna, hanem saját hatáskörébe vonta volna a kérdést. Nem ez történt, kormány szinten ismételten elkövették a hazaárulást.

Ennek ellenére az érvénytelennek minősített népszavazáson az igenek voltak többségben, és a népszavazás elérte a célját. Ennek a hitvány parlamentnek és a még hitványabb kormánynak - ha tetszik, ha nem - ezzel a kérdéssel foglalkoznia kell. A népszavazás utáni mocskolódás, hogy vérig sértsék elszakított magyar testvéreinket és őrületbe, kétségbeesésbe kergessék őket - az ismételten hazaárulás.

Betöltöttem hetvenötödik évemet, és én sikerívet húztam az életemben. Nem én buktam meg, hanem alólam rohadt ki minden. Most le lehet tapogatni a teljes ellehetetlenedését a nemzeti oldalnak. Ettől függetlenül a hitemet nem vesztettem el, írom a könyvem. Abban a Magyar Golgota című írásomban én ugyan felsorolom a nagypéntekeket, de már előbb utóbb kell, hogy jöjjön a magyar feltámadás. Hiszek Magyarország feltámadásában! Ámen.

Az új alkotmányról, pro és kontra

A Magyar Országgyűlés jegyzőkönyve 1992. március 9.

DÉNES JÁNOS (független): Mélyen Tisztelt Köztársasági Elnök Úr! Szakmai tekintélyénél, legdíszesebb bírói talár viselésénél fogva ugyancsak tisztelendő Alkotmánybíróság! Engedjék meg, hogy mikor a tisztelt Házat is megköszöntöm és az elnök urat is, felhívjam a tisztelt Háznak a figyelmét arra, hogy a tisztelt Háznak jelenlévésének jogosultsága döntés születésének gyökere az 1990. március 25-i és április 8-i választásból leledzik, adódik. Ez a törvényes alapja az ittlétünknek. Ebből következik, hogy a bármennyire tisztelt Alkotmánybíróság, miként a két év folyamán kiderült, parlamenti működésünk egy Parlamenten kívüli, korábbi, egypártrendszeri, megszállás közepetti, titkos, fejünk fölötti egyezségből született meg. Ezt az egyezséget a mai nappal a tisztelt Háznak fel kell mondania, és egyetlenegyre hivatkozhat csak, a megválasztásának hogyanjára és mikéntjére. Én ennek alapján állítom önöknek, hogy az Alkotmánybíróság nincs a helyén! Az Alkotmánybíróságnak törvényalkotásunk előtt utolsó időszakban itt a patkóban lett volna a helye, hogy teljes bírói színei megjelenésében, teljes tekintélye, tudománya birtokában döntéshozásunk előtt közölte volna szakemberi és közös grémiumként alkotott véleményét a döntés meghozatala előtt! A Parlament döntéshozatala után történt újabb machinációk a Parlament semmibevételét, végső soron az 1990. március 25-i választás – április 8-ával hitelesített választás – eredményét kérdőjelezik meg! Ezt ajánlom a tisztelt Ház figyelmébe! Kettő év van hátra, hogy eldőljön a kérdés: tisztességes emberként viselkedtünk-e ebben a Házban vagy tisztességtelenként? Erre a két évre, ami hátra van, fantasztikus tisztesség és kötelezettség hárul ránk! Kötelezettségünk új alkotmányt adni, új választási törvényt adni, hogy a következő Parlamentet és az ország népét ennek, ami most történt, ne tehessük ki! Az Országgyűlés nem válhat sóhivatallá!

(Taps a kormánypártok soraiban.)

DR. ORBÁN VIKTOR (FIDESZ): Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Dénes János! Nem szóltam volna hozzá ehhez a kérdéshez – és nem is szándékoztam Dénes Jánosra reflektálni, ezt nem tartom szükségesnek ebben a Házban –, csupán azért kértem két perc erejéig szót, mert Dénes János mondandóját a kormánypárti padsorokban többen is lelkesen megtapsolták,

(Felzúdulás a jobb oldalon, közbeszólások: Így van! Miért ne?)

és innentől kezdve a dolog többé nem Dénes János reakciója, hanem egy olyan vélemény, amellyel ma ebben a Parlamentben a kormánypárti urak, nem tudom pontosan, többsége vagy kisebbsége, de nem elhanyagolható része egyetérteni látszik. Ezért szeretném leszögezni, hogy a FIDESZ a maga részéről úgy gondolja, az Alkotmánybíróság a törvényesség talaján áll, döntései a Házra nézve kötelezőek, és döntéseivel a magyar Parlament nem válik sóhivatallá. Következésképpen a FIDESZ az Alkotmányt tiszteli; azok pedig, akik Dénes Jánosnak tapsolnak, a jelenleg fönnálló hatályos magyar alkotmányos renddel szemben foglalnak állást a tapsukkal. Ettől elhatároljuk magunkat. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Nagy taps a bal oldalon.)*

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

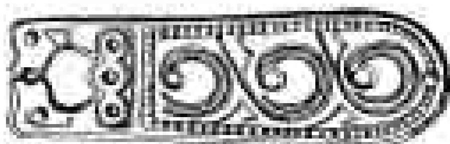
Magyarok! Fel(!) - támadunk!

A Magyar Nemzeti Front népirtás vádjával nemzetközi bíróságon büntetőeljárást kezdeményez, azon elkövetők ellen, akik az 1948 - as választáskor csalással magukhoz ragadták a hatalmat, és a szovjet fegyverek védelme alatt fizikai, lelki, szellemi, valamint a „rendszerváltás" óta egzisztenciális terrorral is, bűnszövetségben a mai napig folytatólagosan elkövetik az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlése 1946. december 11- én kelt 96/1. számú határozata alapján népirtásként felsorolt cselekményeket. Célként 6 milliós lélekszámúra csökkentett, teljesen elszegényített magyar lakosságot jelöltek meg, miközben pozitív diszkriminációval, és a nyilvánosság elől eltitkolt méretekben folyik idegenek betelepítése.

Kérjük mindazon honfitársaink és szervezetek együttműködő nyilatkozatát, akik a fenti kezdeményezésünkkel egyetértenek!

Továbbá kérjük a vádirat összeállításánál beépíthető tények rendelkezésre bocsátását; a kereskedelem, a nemzeti ipar, a – kifosztott, majd 5000 milliárd Ft-tal feltőkésített, és értéke alatt eladott – bankok, az ipar, az egészségügy, a mezőgazdaság, a környezetkárosítás, az oktatás... stb. területéről!

Magyar Nemzeti Front Albertirsai Szervezete
2730 Albertirsa Kossuth Lajos utca 12. sz.
Tel.: 0653342344 ; 06 20 2333971
magyarnemzetifront @ mailbox. hu

Önkénteseket várunk a Frontra!

Újságírókat, fotósokat, terjesztőket várunk a szerkesztőségi csapatba!
Fizetést sajnos belátható ideig nem tudunk adni, csak jó szót és sok munkát. A lapnál mindenki ingyen dolgozik a közös célért, hazánk felszabadításáért. Valljuk, élet-halál harc folyik most hazánkban. Ebben a harcban hathatós fegyver lehet egy hiteles és radikális nemzeti újság.
Fegyverforgató önkénteseket várunk, akik segítenek felrázni, és tartást adni az apátiába süllyedt magyarságnak.

Magyar Nemzeti Front Klub

Budapesten, a III. kerületi Kiskorona utca 3-as szám alatt minden kedden 18 órától.

Április 5-én

18³⁰ Politikai visszatekintés

19⁰⁰ Filmvetítés: Az akarat diadala, filmtörténeti ritkaság

Április 12-én

18³⁰ Politikai visszatekintés

19⁰⁰ vendégünk dr. Kakukk Attila, a Magyar Önvédelmi Mozgalom elnöke

Ügynökök kíméljenek!

MNF Rock Klub!

Budapesten, a III. kerületi Kiskorona utca 3-as szám alatt

20-24 óráig

kapunyitás 19 órakor

Április 22-én pénteken

Gesarol koncert,

zenei filmritkaságok vetítése, büfé, tánc

A Magyar Nemzeti Front címe:

1036 Budapest, Kiskorona utca 3.
Telefon: (06 1) 386 4820
honlapcím: www.nemzetifront.hu
Jelentkezzen az MNF elektronikus hírlevelére a magyarnemzetifront@mailbox.hu címen.

A Magyar Nemzeti Front

utazást szervez a csíksomlyói Búcsúba.

Utazás autóbusszal.

Indulás: május 12-én, visszaindulás 16-án.
23 000 forint a szállás, reggeli és vacsora.
Elhelyezés Csíkszentmártonban székely családoknál.
Érdeklődni Kocsonya Sándornál lehet a 06 20 211 49 12-es telefonszámon vagy Matuska Évánál az MNF Könyvtárban kedden és csütörtökön.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Ragyogj békességben Wass Albert!

A Kráter Műhely Egyesület sajtótájékoztatója Wass Albert halálának 7. évfordulóján

„Rokonszenv a fénnyel – válaszok Wass Albertet ért rágalmakra" – címen február 16-án nagy érdeklődés mellett, a Kráter Műhely Egyesület Könyvesházában nyilvános sajtótájékoztatón válaszoltak az Egyesület vendégei a Wass Albertet ért támadásokra.

Szutor Ágnes megnyitóbeszédében fölhívta a hallgatóság figyelmét arra az érdekes „jelenségre", hogy amíg Wass Albertnek módjában állt volna védekezni, addig az őt ma támadók hallgattak. Mostanában azonban egyre inkább „divattá válik" Wass Albertet ellehetetleníteni. Ő lett egyes körök „újkeletű lábtörlője". „Mi viszont, Wass Albert életművének gondozóiként – lassan túl a 40. kötetén – az olvasók bizalmát és támogatását élvezve úgy gondoljuk, hogy ezt nem hagyhatjuk annyiban!"

A 2005. február 4-i Élet és Irodalomban megjelent „Szimpátia a sötétséggel" című Kunstár riport már a bevezetőjében pálcát tör Wass Albert felett, hogy visszamenőleg is befolyásolja az író megítélését: „Az erdélyi gróf már fiatalon hangot adott politikai meggyőződésének – szélsőséges nézetei miatt az erdélyi művésztársak 1937-ben tőle, valamint a hasonló világlátással bíró Nyirő Józseftől is elhatárolódtak."

A kérdést, hogy ez a bizonyos „elhatárolódás" – ha ugyan megtörtént – konkrétan mely „művésztársak" véleménye volt, arról természetesen elfelejtett beszámolni az „elhatárolódások" történetének „nagy" ismerője. A hiteles valóságot a következő tények világítják meg:

– 1935-től Wass Albertet az Erdélyi Helikon tagjává választják.

– Éppen 1937 tavaszán az Erdélyi Fiatalok első önálló fellépésén, a Független Újság írói ankétján Wass Alberttel együtt mutatkoznak be Balogh Edgár, Jancsó Elemér, Méliusz József, Nagy István, I. Szemlér Ferenc, Szabédi László, Szenczei László, Varró Dániel, Vásárhelyi Z. Emil.

– 1937 nyarán pedig Wass Albert 15 erdélyi magyar írót hív meg Vasasszentgotthárdra. Bözödi György, Kiss Jenő, Szabédi László, Asztalos István, Szenczei, Jékely Zoltán, Flórián Tibor, Jordáky Lajos, Nagy István közül néhányan kifejezetten baloldali érzelműek voltak. A baráti eszmecsere egyik témája, hogy miképpen lehetne felújítani a fiatalok falusi irodalmi előadásait. A találkozó után a házigazdát a csendőrség letartóztatta s a Wass-családnál házkutatást végzett.

– 1939-ben az Erdélyi Irodalmi Társaság fogadja tagjává.

– 1940-ben Baumgarten-díjban részesül a Farkasverem című regényéért.

– 1940 tavaszától 1943 júniusáig, Tamási Áront felváltva, a kor legszínvonalasabb irodalmi anyagát szerkeszti az Ellenzék című napilapban (Kodály Zoltán, Illyés Gyula, Németh László, Szenteleky Kornél, Márai Sándor írói jelenlétével).

– 1941-ben Klebelsberg-díjat kap.

– 1942-től a Kisfaludy Társaság tagja.

– 1944-ben az Magyar Tudományos Akadémia tagsága fogadja körébe.

Megállapíthatjuk, hogy legfeljebb a Kominternnel kapcsolatot tartó baloldali írók határolódtak el később az írótól, de azok is csak 1945 után, egyéni karrierjük építése miatt.

De a cikk írója nem áll meg efféle apróságoknál. Módszeresen tesz kétértelmű kijelentéseket, hogy aztán az olvasóba sujkolja a saját véleményét: Wass Albert, egy köztörvényes bűnöző! „Azt mondták az emberek, hogy a meggyilkolt pap, a föld miatt veszett össze a gróffal" - mondta Páll Anna, aki annak idején cselédeskedett a Wass famíliánál. A Ziarul de Cluj kolozsvári lap riporterének az idős asszony elmondta, hogy a földreform idején az állam a magyar arisztokrata földjéből juttatott az ortodox egyházi személynek, akitől a gróf ezt visszakövetelte. „Nem tudom, hogy Albi ölte-e meg őket, de azt tudom, hogy azon az éjszakán ő is elment. Megölték a cselédet, aki magyar volt, megölték a pap asszonyát is, pedig abban benne volt a gyermek – emlékszik vissza a szörnyű éjszakára Páll Anna."

A sajtótájékoztató alatt a mezőségi helyszínen interjús kutatást végző Turcsány Péter a cikkben említett Páll Anna családjától tudta meg, hogy az asszony 15 éve halott és soha említést sem tett senkinek a tőlük 20 km-re lezajlott eseményekről, sőt a kolozsvári hetilapban a 2003. február 26-án mellékelt fénykép sem őt ábrázolja.

A cikk szerzője azt is állítja, hogy Wass Albertnek csak 1957-ben kellett, hogy tisztázza magát az amerikai kormány előtt háborús bűnösségével kapcsolatos perében.

Ezzel szemben már a Román Népbírósági ítélet megszületését követően kérte, hogy egy független bíróság vizsgálja fölül ügyét, mert nem engedhető meg, hogy valaki „koholt vádakkal halálra ítélhető legyen" (Idézet Wass Albert tanúvallomásából, Plarnhof, 1946. szeptember 17.) Érdemes további részleteket idézni az írótól: „Tiltakozom az ítélet ellen és tiltakozom az ellen, hogy Romániának kiszolgáltassanak. De bármikor kész vagyok számot adni múltamról és álláspontomról bármilyen független bíróságnak, amelyik nem a gyűlölet és nem a nacionalizmus jegyében ül össze fölöttem. … És végül hiszem, hogy nem lehet ma már az egész világnak szeme láttára bármilyen mesterségesen gyártott vádak alapján, csupán azért megölni valakit, mert jogot mert követelni az élethez, még a háború előtt, elnyomott népe számára! Hiszek, mert ha nem hinnék, nem érdemelné meg ez a világ, hogy éljek benne, mint ember. Akkor csak vadállatoknak van helyük a földön."

1951-ben Németországból azért kapott bevándorlási engedélyt Amerikába, mert az őt kivizsgáló Egyesült Államok Hontalan Személyek Bizottsága nem találta bűnösnek. Mr. Ross, a Hamburgi Amerikai Bevándorlási és Letelepedési Osztályán James C. Mansbergerrel párhuzamosan szintén kivizsgálta Wass Albert ügyét, mint az Egyesült Államot Hontalan Személyek Bizottságának tagja és ugyanarra az eredményre jutott: Wass Albert *nem háborús bűnös*. Ezt a nyilatkozatot 1979-ben Mansberger eskü alatt is megerősítette (ld. Wass Albert élete 104. old. Kráter, 2004.).

A cikk szerzője hamisan állítja, hogy „... az astori házban, amelynek falán élete végéig látható volt Wass Albert Adolf Hitlerrel történt 1936-os találkozójának emléklapja." Kunstár úgy tünteti fel, mintha Wass Albert és Hitler között valamiféle titkos találkozó zajlott volna le, holott ilyenre *soha* nem került sor. Ezzel szemben egyedül ifj. Szalay Róbert nyilatkozta több emigráns és magyar lapban, hogy: „1936-ban a berlini olimpián Wass a céllövészetben első lett, de mivel magyar színekben indult, Románia óvást nyújtott be. Így a megérdemelt, megszerzett aranyérmet nem vehette át. Adolf Hitler nem akart diplomáciai konfliktust az ügyből, ezért elnézést kért a gróf úrtól és egy díszes oklevéllel igazolta Wass Albert kiváló teljesítményét." Ez az oklevél volt látható az astori házban. Turcsány Péter kutatásai még ezt az állítást sem erősítik meg, mert erre vonatkozó adat nem került a Kráter birtokába.

Wass Albert, bár 1951-től 1998-ig a Hungarista mozgalom Hírszolgálatának (HMH) aktivistája volt, nem is annyira hungarista, mint inkább a német – fajelméletre épülő –

nemzetszocializmus követőjeként jellemezhető – állítja Szemenyei-Kiss Tamás, a hírszolgálat „emigrációba ejtőernyőzött“ egykori vezetője.

Sz. K. T. vádaskodása oly súlyos, hogy feltehetően Wass Albert fiai fognak magánjogi pert indítani édesapjuk becsületének megvédéséért. Addig is a tények ismeretében kijelenthetjük, hogy Wass Albert sem a Nyilas Pártnak, sem a Hungarista Mozgalomnak tagja nem volt, nem beszélve az SS-ről, sőt 1943 júniusában éppen a Gestapo megbízottai elől kellett bevonulnia a magyar honvédség kötelékébe, s 1944 szeptember közepén Dálnoki Veress Lajos hadtestparancsnokkal együtt rövid időre őt magát is letartóztatták. Hogy valaki hungarista múltú főszerkesztő lapjába publikál, ez nem jelenti, hogy magának is hungarista múltja volna, s ezt maga Sz. K. T. is elismerte a Kráter Műhely Egyesület PoLíSz című irodalmi lapja 76. számában a „Wass Albert író *nem* volt tagja a Nyilaskeresztes Párt Hungarista Mozgalmának“ címen közzétett nyilatkozatában.

Gondoljuk csak el, az ávós tiszti múlttal bíró Kardos György miatt, aki éveken át a Magvető Kiadó igazgatója volt, mindazon szerzőket ávós-érzelműnek tekintenénk, akik a Magvetőnél megjelentek? No, ezt azért nem állíthatjuk.

A jogban igen jártas Téglás Gyula, Turcsány Péterrel, a Kráter Műhely Egyesület elnökével járta be a gyilkosságok helyszíneit, még élő tanúkat keresve. A 24. órában megtett útjukat abból a szempontból koronázta siker, hogy számos olyan idős emberrel beszéltek, akik még koruknál fogva hitelesen számoltak be a történtekről. Meglepve tapasztalták, hogy a román ajkú idős helyiek mekkora tisztelettel, és meleg szívvel beszéltek az állítólagos „gyilkosságokra felbujtó“ Albi grófról, akinek – mint a Kunstár cikkből megtudhatjuk – „a sátán ellopta a lelkét“. Ha jogilag mindez a per számára csak adalék volna is – fogalmazott Téglás –, szeretetteljes emlékezésük megnyugvást jelenthet az utókor számára.

Benkey Ildikó, a Magyar Rádió munkatársa szerint nem kellett volna foglalkozni az újságíró kolléga cikkével, mert az úgy tesz, mintha a holdról csöppent volna közénk, hiszen Benkey Ildikó 2003-ban járt a Mezőségben, és találkozott azokkal a ma is élő tanúkkal, akikre Téglás úr is hivatkozott. Az ekkor készült riportokból műsor készült, melyet a Vasárnapi Újság közölt, a Magyar Rádió archívumában máig őrzik, írásban pedig a Kráter Műhely Egyesület által 2004 novemberében megjelentetett Wass Albert Utóélete című könyvben jelent meg. A másik dolog, amire felhívta a figyelmet Benkey Ildikó, hogy míg Camusnek megbocsáthatók kommunista-barát nézetei – a cikk írója szerint –, addig Wass Albertnek a magyarság iránti elkötelezettségét – nem. A publicista ugyan nem cáfolja Wass Albert irodalmi nagyságát, de fel se merül benne az író ártatlanságának vélelme, talán nem véletlenül…

Végezetül e szavakkal zárta mondandóját Benkey Ildikó: „Wass Albert akkora magyar író, hogy politikai hovatartozás nélkül kellene felsorakoznia mögé a mai magyar írótársadalomnak, művésztársadalomnak és a közvéleménynek.“

Ezek után Szakács István Péter székelyudvarhelyi irodalomtörténész sajtótájékoztatónkra szánt írását Baboss Botond olvasta fel, ebből a következő részt emeljük ki:

„Hogy miért haragszanak Wass Albertre? A kérdésre a válasz valójában egyszerűbb, mintsem hinnénk. Mert egyszemélyes szabadcsapatként szembe mert szállni egy hamis világmegváltó eszme hirdetőivel. Mert nem úgy írt, ahogyan azt a Kelet-Európában berendezkedett kommunista hatalom elvárta a hazai, pórázon tartott írástudóktól. Mert energiáját nem kímélve, modern Don Quijote-ként vívta szellemi szélmalomharcát az emigrációban az erdélyi magyarság, általában az elnyomott közösségek jogainak visszaállításáért. S mindezt a mai napig sem tudják megbocsátani neki. Ezért húzódik évek óta koncepciós perének semmissé tétele. Szellemisége zavarja mind a román nacionalistákat, mind a magyar internacionalistákat. Pedig ideje lenne már végre hivatalosan is kanonizálni, tudós módon befejezni azt, amit olvasók tízezrei régen elkezdtek már.

„Wass Albert nem szorul rá, hogy megvédjék“ – mondta Csabai János színész-rendező, kinek öröme két okból fakad: Egyrészről üdvözli, hogy van egy olyan grémium, amely fel meri vállalni Wass Albertet ilyenkor is. Örömének másik oka, hogy vannak olyan bértollnokok, média-chipollák és sajtójanicsárok is, akik az ilyen mocskolódó, rágalmazó cikkeket megírják – mintegy a kisebbség nevében provokálva a többséget –, ám azt nem tudják, hogy ezek is mind a mi malmunkra hajtják a vizet.

Haklik Norbert, a Magyar Nemzet munkatársa leginkább azt furcsálta, hogy ha valaki egy ekkora lélegzetű riport megírására adja a fejét, akkor miért nem tájékozódik előtte több forrásból, miért csak a Ziarul de Cluj nevű román lapból, melynek objektivitása a – legenyhébb kifejezéssel élve is – megkérdőjelezhető?

A következő mondat, ami megütötte Haklik úr szemét, Fried István irodalomtörténész professzortól származik: „Mindaddig, amíg nem tárják fel Wass valóságos múltját, addig az író (a jobboldal) kultuszfigurája marad, és kívül esik az irodalmi kánonon.“ Eddig a megjelent idézet, amiből Haklik szerint egyértelműen következik, hogy: „Az irodalmi kanonizáció azonban tüstént megérkezik, ha valaki a baloldal kultuszfigurája.“

Haklik Norbert író-újságíró szerint a „máig nem tisztázott háborús bűntettet“ pedig nem lehet háborús bűntettként deklarálni – mint ahogy azt a cikk sejteti – legfeljebb gyanúként beszélhetünk róla.

A „Szimpátia a sötétséggel“ című cikk szerzője azt is felrója Wass Albertnek, hogy 1942 novemberében azt nyilatkozta, hogy a „tengely győzni“ fog, és ez eléggé csúf „lelkületről árulkodik“, pedig ha a cikkírónak minimális történelmi ismeretei volnának, tudhatná, hogy 1942 novemberéig nagyon is úgy nézett ki, hogy a tengelyhatalmak valóban győznek. Utána jött csak az el-alameini ütközet és a sztálingrádi csata, amelyek megfordították a háború kimenetelét.

Végezetül Wass Albert koncepciós perével kapcsolatban Haklik, Gróf Kornis Gabriella az Elődök és utódok című riportkötetét ajánlotta a hallgatóság figyelmébe. A könyv írója több mint száz nemesi család sarját kereste meg, és interjúkban számoltatta be őket arról, hogyan alakult családjaik élete a XX. században. Egyetlen olyan nemesi család sincs a könyvben szereplők között, akit valamilyen koncepciós perbe ne fogtak volna, azon egyszerű okból kifolyólag, hogy a földjeiket szétoszthassák…

Szutor Ágnes

FRONT szerkesztőségi fogadóórák:
Minden kedden 18 órától
az MNF Klubban

Felhívás Kunszabó Ferenc megsegítésére

A nemzeti sajtó pusztulásának szomorú története a Hunnia főszerkesztőjével folytatódik, aki pert vesztett, és újabb kétmillió forintot kell befizetnie, különben elárverezik érdi házát is. Kunszabó Ferenc egészsége, ereje megroppant az újabb gondok miatt.

Az író régi barátai arra kérik híveit és tisztelőit, hogy az író címére (2030. Érd, Dévényi u. 16.) 5-10 ezer forintot küldjenek el rózsaszín postai csekken.

IMPRESSZUM
Kiadja és a kiadásért felel: Szabó Tamás
Sokszorosításért felelős: Szabó Tamás
Főszerkesztő: Bognár László
Szerkesztésért felelős: Szabó Tamás
Szerkesztőség címe: 2120 Dunakeszi, Bocskai u. 12.
Telefon: 06 27 348–502, 06 20 579–0946
Elektronikus levél: front56@yahoo.ie

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Nyílt levél a Magyarsághoz

Kedves Honfitársaim!

Több évtizedes közéleti tevékenységem után, 72. életévemben most úgy döntöttem: búcsút intek a politikának, és hátralevő esztendőimben már csak írni fogok.

Ezúton kérek bocsánatot, különösen a hithű MDF-esektől és MIÉP-esektől, hogy III/III-as beszervezésemet csak évekkel a rendszerváltozás után, '93-ban vallottam be, amikor már az új politikai elitbe is bekerültem. Próbáltam korábban is, de csak Antall – ügynökmúltammal való – zsarolása adta meg az elégséges okot. Megkövetem harcostársaimat is, akiket az elmúlt néhány évben ügynököknek bélyegezve sorra kirúgattam a magyar igazság pártjából.

Belátom: a nemzeti radikalizmust vakvágányra vezettem. A MIÉP csak politikai gőzlevezetőként működött; az össztársadalmi folyamatokra egyáltalán nem volt hatással, legfeljebb a filoszemita, balliberális oldalnak adtam táptalajt. Nem tudom, hogy a MIÉP még számottevő politikai tényezővé válhat-e... Velem már biztosan nem. Benyújtottam lemondásomat a párt megmaradt elnökségének, átadom irodámat, és megszüntettetem ezt az e-mail címemet is. Ez az utolsó levelem.

Most már elég pénzt gyűjtöttem össze ahhoz, hogy nyugdíjas éveimben biztonságban, boldogan éljek. Véget vetek annak a harcnak is, melyet a keresztényekkel vívtam a házasság intézményével szemben, az élettársi viszony népszerűsítéséért, ezért hamarosan feleségül is veszem Papolczyné Balla Gizellát, a MIÉP sokak által alaptalanul támadott – hiszen sikeres – kampányfőnökét.

Barátaim, soha ne térjetek le a magyar útról! Csak én megyek, a kő marad... Az Író helyett a Könyvet válasszátok!

Üdvözlettel:
Csurka István,a MIÉP volt elnöke

Sajnos a fenti levél áprilisi tréfaként kering a világhálón...

A másság a baromfiudvarban

Egy holdvilágos éjszakán ismét megjelent a másság a baromfiudvarban. A házőrző kuvasz észrevette és morogni kezdett.

„Gyűlöletbeszéd..." - jegyezte meg a róka, látván a kutya vastag láncát és tovább bővítette a tyúkólba vezető lyukat. – „Pedig én már nem is „az a róka" vagyok... akár nevet is változtathatnék, lehetne, mondjuk, „fóka" a nevem.... Kár, hogy ez már foglalt. Na mindegy – nem lehet minden tökéletes!" – sóhajtotta a ravaszdi és dolgozott tovább keményen. Már csaknem sikerült az egyik legkívánatosabb tyúkot spontán privatizálnia, amikor a lánc elszakadt – mindig akad egy-egy leggyengébb láncszem –, és a ravaszdinak menekülésre kellett fognia a dolgot.

„Szélsőség!" – vinnyogta és átpréselte magát a kerítés résén. És, és (sic)... és kirekesztő! – kiáltotta még hátra, majd hazakullogott. Otthon azután részletesen elmesélte, hogy saját szemével tapasztalta meg a tyúkok szörnyű nyomorát (például egész éjszakára bezárják őket), a házőrző pökhendi arcátlanságát, rámenősségét és a szabad placc korlátozása és elkerítése miatti nehézségeit...

Hallgatósága végül gyöngéd együttérzésével úgy-ahogy megvigasztalta és új erőt öntött belé. A ragadozók „Prémszabadság" című független napilapjában megsemmisítő hangvételű nyilatkozatban tiltakoztak a rókák jogainak semmibevétele és a szabad ragadozók megfélemlítése ellen. Cáfolatképpen három szarkával szignózott plakátjaikon például be is mutatták, milyen gyöngéden ápol egy joviális róka egy még magatehetetlen, fiatal naposcsibét.

„Velünk az erdő!" feliratú, sült csirkecomb-csokorral jelzett hirdetésükön kedves mosollyal ígér – több rendszerben is tapasztalatokat gyűjtött – vezetőjük minden növényevőnek biztos jövőt: „Mezítelenek voltatok, de én majd megruházlak titeket....." – próbált idézni egy általa kevésbé forgatott könyvből.

Hogy a csaknem kárvallott tulajdonos azon bosszankodott-e félálmában, hogy vajon kutyája a holdat ugatja, vagy végre kinyílt-e a szeme és tudomásul vette, hogy hűséges házőrzője ismét elzavart egy privatizátort, nem tudni. Talán hamarosan kiderül. Reméljük, fölébred.

De hol van a négyezer milliárd ?

Tudjuk az ország lendületben,
a kormány mindent jól csinált,
Az ügynök vetése szárba szökkent
de hol van a négyezer milliárd?
Rendben, Fletonak jutott kettő,
talán kétszáz a pártnak is kijárt,
Vas megyében megtelt a bendő,
de hol van a négyezer milliárd?
Azt mondod a pénz utakra ment el?
(ha bárki elhiszi, az túl sokat piált)
az út tele koldussal, nincstelennel
de hol van a négyezer milliárd?
Megrugdostál ötmillió magyart,
csúfoltad Máriát és Szent Fiát,
szerencséd tán egy évig is kitart,
de hol van a négyezer milliárd?
Zsebesnek túl mohó, bohócnak gyenge
unjuk nagyon a meztelen királyt,
mielőtt nagykövetnek menne,
kérdezzük már meg,
hol van a négyezer milliárd?

Ismeretlen szerző

Szadesz btk.

1. Ott beszélsz, ahol én megengedem.
2. Azt mondod, amit én megengedek.
3. Majd én megmondom, kivel haverkodhatsz.
4. Ha nem azt mondod, ami nekem tetszik, antiszemita, kirekesztő, fasiszta vagy.
5. Én ordíthatok, balhézhatok, anyázhatok, hazudhatok, kifütyülhetek, naponta bizonyíthatok be rólad marhaságokat, szidhatom, vádolhatom vezetőidet, mert demokrácia van. Ha te teszed, csőcselék, kirekesztő, mocskolódó fasiszta vagy.
6. Demokrácia van, tehát kritizálhatom vallásodat, nemzetiségedet, szokásaidat, hazádat bárkinek.
7. Ha te teszed, antiszemita vagy.
8. Ha én szerzek, akkor ügyes vagyok. Ha te szerzel, akkor lenyúlsz.
9. Én akár az ÁVH-t is felmenthetem. A történelem tanulására nincs szükség, majd én megmondom mi a jó és mi a rossz. Talán nem tetszik, amit Kuncze mond?

